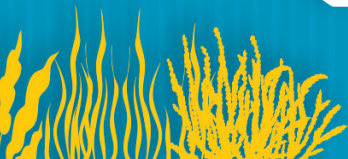

Тайното заливче в
Хърватия

Джули Каплин

Глава 1

Нортъмбърленд

Ник се сгуши в яката на палтото си, благодарен за плътната преграда от туид, която го предпазваше от пронизващия северен вятър, брулещ покрай подветрения край на назъбения хълм. По устните му плъзна иронична усмивка при вида на двете моделки, които трепереха, вкопчени една в друга като наплашени арабски кобили.

Днес всяка от моделките беше облечена в ярко вълнено пончо – в стил „Пучи“, както го осведомиха, каквото и да означаваше това. Ако питаха него, би казал, че някой просто се е развихрил из магазина за бои в пристъп на лудост, но пък той не беше специалист по модните въпроси. Тоалетите се допълваха от смели баретки в шотландско каре с пискюлчета, кацнали весело отгоре, а раираните вълнени шалове, увити по няколко пъти около елегантните им дълги шии, плющяха на вятъра като хималайски молитвени знамена. Горките премръзнали моделки съвсем не изглеждаха на място тук и докато чакаха фотографът да започне следващите снимки, приличаха на две тропически птици в студа.

В седем и половина сутринта Ник обикновено разполагаше еднолично с блатистата пустош, но ако не бяха прогарящите погледи на снахите му към братята му близнаци, Дан и Джонатън, на вечерята снощи, сега можеше да има и още зрители.

– Тара, застани на онази скала точно където пада слънцето – разпороди безцеремонно фотографът, чието изражение беше успешно прикрито зад тъмни, рунтави вежди и страховита лъскава черна брада с библейски размери в ярък контраст с голата му глава.

Ник трябваше да ѝ го признае – в мига, в който Тара се озова пред безпощадното око на обектива, тя спря да трепери и зае хладна поза на безразличие, сякаш смразяващите температури не представляваха нищо. Слабото ѝ надменно лице се вираше в далечината, безразлично и привидно незаинтересовано от долината, ширнала се под нея с тучната си зелена трева, която омекотяваше извивките на хълмовете, и от слънчевите лъчи в далечината, които танцуваха по морската шир в края на долината на по-малко от десет километра отук. Нещо в корема му се усука на възел при вида ѝ, застанала високо на скалите, със сгънато коляно, деликатна, почти феерична фигура с безупречна кожа и златна грива с червеникави и златисти нишки, проблясващи под пролетното слънце. Изглеждаше, сякаш може да се плъзне и да изчезне в друга реалност всеки миг. Тогава сам се скастри за това, че допуска тази малка илюзия да му поддейства и за странното си желание да предпази Тара от студа. В сравнение с нея той беше стабилен и надежден впрегатен кон, обвързан с неизбежна съдба, а тя беше деликатно магично създание, недостижимо и далечно като звездите. Идваше от друг свят. Свят на милиони километри от тази затънтена ферма и от селската община, където той познаваше всички и всички познаваха него, при това от самото му раждане. Това беше неговият дом. Винаги е било така и така щеше да бъде. Стисна устни. Освен това какво друго би могъл да прави? Това беше всичко, което познаваше, и вероятно нямаше да опознае друго.

– Ник, можеш ли да докараш една овца на преден план? – чу се властен глас, а мястото, на което се изискваше присъствието на животното, беше посочено с пръст.

– Разбира се – отвърна той и подсвирна на бордър колито си Рекс, без да си прави труда да поправя асистента. Беше

Тайното заливче в Хърватия

се опитал да обясни няколко пъти през миналия ден, но никой не се интересуваше от разликата между овце – всъщност женски овце – и агнета. Искаха сладички, подходящи за снимане агънца, които сега бяха на около шест седмици и бяха много по-фотогенични от овцете, които изглеждаха проскубани и неподдържани с покритите си със засъхнала кал, провиснали руна преди предстоящото стригане.

Откакто от „Бритиш Уул“ се бяха свързали с него за снимките на рекламната им брошура в Хадли с предложението да заплатят за отделеното им време, тази работа се оказва една от най... „развлекателните“ може би беше подходящата дума. Кой би предположил, че заснемането на няколко фотографии е всъщност постановка от огромен мащаб? Преди два дни пристигнаха два микробуса, пълни с няколко стойки с дрехи и достатъчно фотографско оборудване и джаджи, за да се засеме цялото население на Баудън Риг. Последваха ги три таксита от гара „Карлисъл“, които докараха пълен състав от четири манекенки, двама стилисти, две гардеробниерки, фотографа, асистента му, един творчески директор, една секретарка и двамата им клиенти от „Бритиш Уул“.

Рекс загради едно от агнетата и то влезе в кадъра на снимките, блеейки настървено, което накара манекенката да се усмихне очарователно.

– О, не е ли сладко?

– Щеше да е по-сладко, ако стоеше на едно място – изръмжа фотографът, гледайки през обектива си.

След кратко изсвирване и няколко тихи команди Рекс избута с муцуна непокорното агънце до мястото, на което трябваше да стои. Впечатлен от търпението ѝ, Ник наблюдаваше как Тара накланя глава в едната и в другата посока, намества тялото си така, че да демонстрира предимствата на дрехите. За негова изненада, тя извърна сънливите си бадемови очи към него, а по крайчетата на устните ѝ заигра палава усмивка, докато го наблюдаваше най-безочливо.

– Да, Тара. Да, този поглед. Чудно. Чудно. Наклони глава надясно, продължавай да гледаш Ник. Да, това е. Желаяш го лудо. Страшно ми харесва.

Очите на манекенката заискриха с лукаво пламъче и Ник усети как се изчервява до корените на русата си коса, а по тялото му преминава гореща вълна. Той преглътна и устоя на желанието да сведе глава. Вместо това посрещна насмешливия ѝ поглед с бързо надигане на вежди и малко от собствения си чар. Това, че беше роден и възпитан в провинцията, не означаваше, че е невежа. Ник Хадли, за жалост на майка си, все още не беше открил правилната жена, но това не значеше, че не участва в играта.

Тара отговори със самодоволна усмивка, а после, следвайки поредната порция инструкции от фотографа, постави ръце на хълбоците си и отметна глава назад, отново далечна и недосегаема. Ник внезапно се почувства излишен; имаше куп работа, която трябваше да свърши тази сутрин, вместо да се върти наоколо като... като непохватен ученик.

Фотографът подвикна на Тара:

– Добре, засега приключих с теб.

Докато Ник се приближаваше, за да върне агнето в стадото, Тара пристъпи към края на скалата.

– Хвани ме – каза тя и скочи отгоре.

Изненадан, Ник пристъпи напред и с лекота я улови в прегръдките си. Тя беше лека като перце и изписука доволно, щом я хвана, сякаш беше направил нещо невероятно, а това го накара да се почувства като всички супергерои, събрани в едно. Нежно я пусна да стъпи на земята и се измъкна от пончото и шала, които се бяха оплели около него. Усмихна ѝ се.

– Ето, вече си на сигурно място.

– Такъв си мъж! – с придихание промълви тя, а той едва не се разсмя; репликата беше ужасно клише, но хитрият ѝ, подканващ поглед го спря.

– Така беше, когато се погледнах последно в огледалото – каза той уверено. Сега дойде нейният ред да се изчерви. – Доколкото разбрах, сте отседнали в „Джордж Ин“ в селото.

Тайното заливче в Хърватия

Тя кимна.

– Скромно, но съм спала и на по-лоши места.

– Вечеря? – попита Ник.

– Каниш ли ме, или само ми съобщаваш? – отвърна Тара с хитър поглед и насмешлива усмивка.

– Има хубав ресторант в местното имение. Мога да те взема към седем и половина.

– Нека е осем и имаме среща – отговори Тара с тона на човек, свикнал да се налага.

Дявол да го вземе, минаваше шест. Беше му отнело повече време от предвиденото да приключи със задачите си за деня. За жалост, фермерската работа не чака никого и Ник трябваше да навакса с онова, което бе принуден да пренебрегне заради фотосесията.

Обгърнаха го уютната топлина на фермерската кухня, изпълнена с уханието на наденички и йоркширски пудинг, носещо се от голямата печка, както и успокоителната глъчка от разговори и смях – прегръдка на близост и простичко удоволствие. Гейл, съпругата на по-големия от двамата му братя близнаци, Дан, която нареждаше огромната чамова маса в средата на стаята, вдигна поглед към него и му се усмихна топло. Харесваше и двете си снахи, макар все още да не разбираше как, за бога, близнаците Дан и Джонатън бяха успели да убедят двете жени, че стават за съпрузи. Но пък той беше израснал с тях.

– Здравей, Ник – извика Дан, който стоеше пред шкафа и ровеше из различните зарядни за телефони и кабели. – Дълъг ден.

Той кимна.

На трийсет и три все още се хранеше в кухнята на майка си, също като близнаците и съпругите им, отчасти от чист мързел, но и защото тази топла и кипяща от живот кухня беше значителна част от живота му от много дълго. Въпреки това, колкото и да обичаше всички, беше благодарен, че разполага със своя къщичка в покрайнините на фермата, тя му осигуряваше личното пространство, необходимо за

един ерген, особено такъв, чиято майка нямаше търпение той да се задоми.

– Ей, мамо – обърна се той към нея, – съжалявам. Току-що приключих работа и излизам за вечерта.

– Отлично – обади се Джонатън, оглеждайки жадно пая с наденички, който майка им изваждаше от печката. – Повече наденички за мен.

– Сигурен ли си, че няма да имаш време да хапнеш набързо? Буквално слагам масата. Хапваш и бягаш. – Тя му се усмихна широко. – Нямам нищо против.

– Или може да си бие шута към кръчмата и да остави наденичките на нас – заяви Джонатън, докато се въртеше около майка си, и чупна крайчето на хрупкавия йоркширски пудинг.

Тя го перна здравата през пръстите.

– Да, и аз гласувам за повече наденички – съгласи се Дан в защита на близнака си. – Може да отпрашваш към кръчмата.

– Има предостатъчно – поклати глава Линда Хадли и изсумтя. – Честна дума, момчета, човек ще рече, че цял живот сте гладували. Трябват ми само две минутки да сервирам, а и баща ви трябва да си дойде всеки момент.

По дяволите. Наистина се беше надявал, че просто ще успее да се извини и да се измъкне.

– Не, мамо, сериозно. Нямам време. Не успях и да се изкъпя.

– Но кога ще ядеш? Станал си в не знам колко часа и се обзалагам, че за обяд си сгънал само някой и друг сандвич.

– Ще вечерям навън – отвърна той и тръгна към вратата.

Точно в този момент влезе баща му, метна ключовете за колата си на шкафа до стената и сграбчи съпругата си за бърза целувка.

– Добра вечер. Току-що бях в селото. Разбрах, че ще ходиш да вечеряш в имението „Бодънброук“, Ник. – Той вдигна вежди с хитър блясък в очите.